

tificis inerrantiae seu infallibilitatis praerogativam ad idem obiectum porrigi, ad quod infallibilitas Ecclesiae extenditur.

pleno fidei obsequio excipienda et tenenda esse. Quoniam vero infallibilitas eadem est, sive spectetur in Romano Pontifice tanquam capite Ecclesiae, sive in universa Ecclesia docente cum capite unita, insuper [II.] definimus, hanc infallibilitatem etiam ad unum idemque obiectum sese extendere.

assistentiam divinam, ipsi in beato Petro promissam, ea infallibilitate pollere, qua divinus Redemptor Ecclesiam suam in definienda doctrina de fide vel moribus instructam esse voluit.

Unum iuverit addidisse: in duabus primis formulis duo, in ultima definiendi rebus fidei et morum (vel, ut in altera est, in rebus fide divina credendis) infallibilem esse, et [II.], eius infallibilitatis obiectum tam late patere quam obiectum infallibilitatis Ecclesiae. In tertia autem formula unum hoc definitur, Summum Pontificem in rebus fidei et morum eadem infallibilitate pollere, qua Ecclesia in rebus fidei et morum instructa est, ita ut, si ex hac definitione eruere volumus, quousque infallibilitas Summi Pontificis se extendat, id prius quaerere debeamus, quousque se extendat Ecclesiae infallibilitas.

CAPUT TERTIUM.

Ipsa Constitutio dogmatica prima¹ de Ecclesia Christi adnotationibus subiectis explicata.

Pius Episcopus Servus Servorum Dei, sacro approbante Concilio, ad perpetuam rei memoriam².

Pastor aeternus et episcopus animarum nostrarum³, ut salutiferum redemptionis opus perenne redderet, sanctam aedificare Ecclesiam decrevit, in qua veluti in domo Dei viventis fideles omnes unius fidei

¹ V. supra cap. I. *Historia* etc. p. 110.

² Cf. adnotationem ad initium Constitutionis de fide, supra p. 70.

³ In hoc prooemium quadrat, quod theologi initio capituli undecimi pristini schematis de Ecclesia adiecerant: "... prooemium integrum fere constat ss. Literarum incisuris ac phrasibus, quibus indicatur atque describitur tum illius [Primatus] auctor seu institutor, Dominus noster Iesus Christus, et quidem pro eo munere, quod institutum Christus voluit in ipso Petro veluti sui vicario; tum institutionis ratio ac causa finalis, tum eius perpetuitas, propria vis ac natura." (Schema etc. C. V. 611 c. d.)

et charitatis vinculo continerentur. Quapropter¹, priusquam clarificaretur, rogavit Patrem non pro Apostolis tantum, sed et pro eis, qui credituri erant per verbum eorum in ipsum, ut omnes unum essent, sicut ipse Filius et Pater unum sunt. Quemadmodum igitur Apostolos, quos sibi de mundo elegerat, misit, sicut ipse missus erat a Patre: ita in Ecclesia sua Pastores et Doctores usque ad consummationem saeculi esse voluit. Ut vero episcopatus ipse unus et indivisus esset, et per cohaerentes sibi invicem sacerdotes credentium multitudo universa in fidei et communionis unitate conservaretur, beatum Petrum caeteris Apostolis praeponens² in ipso instituit perpetuum utriusque unitatis principium ac visibile fundamentum³, super cuius

¹ Animadverterat unus e Patribus in Congregatione generali, sententia hac non exprimi „nec solum, nec etiam praecipuum motivum orationis Domini“. Christum rogasse, „ut unum sint, ut credat mundus“. (Emendationes etc. C. V. 303 a.) Respondit Rñus Leahy, Archiepiscopus Casseliensis, deputationis relator: „Verba schematis nostri neque expresse neque per implicationem significant, quisnam fuerit vel praecipuus vel solus finis orationis dominicae . . . et proinde non excludit [schema] illum alium remotum ulteriorem finem, quem Christus habuit in orando, nempe: *ut mundus credat, quia tu me misisti*. — Revera Christus in hoc loco oravit pro duobus; oravit pro uno immediate, oravit pro alio remote. Immediate oravit pro unitate discipulorum, qui in eum credituri essent; oravit etiam remote pro alio fine, pro eo scilicet, ut haec unitas discipulorum eius esset nota, quasi nota vel character, unde mundus agnosceret eius divinam missionem et divinitatem eius Evangelii. . . Sed neque textus Scripturae neque verba schematis nostri directe vel indirecte significant, quisnam fuerit finis orationis dominicae vel praecipuus vel solus; proinde vere dici non potest, ut dicitur in emendatione, quod schema nostrum excludit finem, propter quem Christus oravit, scilicet: *ut mundus credat, quia tu me misisti*.“ (Relatio etc. C. V. 305 c sqq.)

² Inter conditiones, quae suffragiis „Placet“ adiecta sunt, continetur etiam haec, ut voci „praeponens“ substituatur „eligens“, quae vox Evangelio magis esset consentanea. (Exceptiones etc. C. V. 433 b.) Respondet Rñus d'Avanzo, Episc. Calvensis: „Triplici vice in Evangelio sermo instituitur de electione Apostolorum, scilicet apud Matthaeum, apud Marcum et apud Lucam; neque Matthaeus neque Marcus adhibent verbum *elegit*; tantummodo Lucas dicit, quod Iesus Christus Dominus noster ex omnibus discipulis elegit duodecim, quos et Apostolos nominavit. Iam vero cum dicimus, ex discipulis elegit duodecim, quos Apostolos nominavit, iam patet, quinam sit scopus electionis. At si diceretur, ut proponit Rñus: *b. Petrum inter ceteros Apostolos eligens*, eligens ad quid? eligens ad Primatum, eligens, ut sit Primas. Et quid est praepone nisi eligere, ut sit Primas? Quare ad quid ista circumlocutio? Numquid (id nemo potest suspicari), numquid et de Primatu vellet aliquod dubium ingerere? Id impossibile est, ne quidem suspicari. Itaque nulla unquam ratio potest rationabiliter admitti pro huiusmodi exceptione.“ (Relatio etc. C. V. 461 c. d.)

³ Cur Petrus recte dicatur unitatis principium, nec substituenda sit

fortitudinem aeternum exstrueretur templum, et Ecclesiae coelo inferenda sublimitas in huius fidei firmitate consurgeret^a). Et quoniam portae inferi ad evertendam, si fieri posset, Ecclesiam contra eius fundamentum divinitus positum maiori¹ in dies odio undique insur-

a) S. Leo M. serm. IV. (al. III.) cap. 2. in diem Natalis sui. [Migne P. L. LIV, 150.]

vox *centri*, item cur recte dicatur *visibile fundamentum*, v. supra cap. II. comment. I. p. 125 sqq.

¹ Unus ex Patribus in Congregatione generali loco „maiori“ dici voluit „constanti“. (Emendationes etc. C. V. 303d.) „Auctor istius emendationis“, inquit Archiep. Leahy, relator deputationis (Relatio etc. C. V. 308d sqq.), „negat historicam veritatem assertionis in schemate, nempe huius assertionis, quod portae inferi maiori in dies odio insurgunt adversus fundamentum Ecclesiae et adversus ipsam Ecclesiam, tum quoad haereticos tum quoad catholicos. Haeretici et schismatici nunquam erant mitiores quam nunc; catholici nunquam magis devoti erga Sanctam Sedem; et si qui catholici insurrexerunt et insurgunt contra temporalem potestatem Pontificis, horum conatus sunt mere politici. Ita dicit rñus emendator.

„Sed pace rñi emendatoris assertio in schemate et historice vera est, et eheu! nimis vera. Quoad haereticos et schismaticos, quamvis mitiorum temporum spiritui cedentes non sint tam violenti quam temporibus antiquis, tamen odium antiquum, si non maius, certe non minus adhuc manifestant; et manifestatio odii horum, si careat priori violentia, abundat et superabundat in subdolis artibus antiqui serpentis. Secundo, si quando portae inferi videntur ad tempus praevalere adversus fundamentum Ecclesiae, nonne statim haeretici triumphant, nonne statim manibus plaudunt, nonne statim elamitant: Cecidit, cecidit, magna illa Babylon, nempe Roma? Quidquid dicat rñus emendator, haeresis est semper haeresis, spiritus haeresis est semper idem, et spiritus haeresis est spiritus hostilitatis adversus Summum Pontificem et adversus Ecclesiam catholicam. Haeresis deponet odium, quando leopardus deponet maculas; haeresis mutabitur, quando Aethiops mutabit pellem, et ex nigro fiet albus.

„Et quoad catholicos, nunquam erant Sanctae Sedi magis devincti quam in praesentiarum, nunquam maiorem amorem, maiorem filialem reverentiam exhibuerunt erga Sanctissimum Patrem: hoc est verissimum, et Deo gratias, quod sit verissimum. Sed auctores schematis hoc non negant, non omnino. Et quoad catholicos, qui insurgunt et insurrexerunt contra temporalem potestatem Summi Pontificis, omnino errat rñus emendator dicendo, quod eorum conatus sunt pure politici. Quis enim est, qui nesciat, quod omnes conatus, qui designantur adversus temporalem potestatem Summi Pontificis, etiam propter arcum, arcissimum nexum inter potestatem temporalem et spiritualem Pontificis, quis est, qui nesciat, quod propter hunc arcissimum nexum omnes conatus, qui diriguntur adversus potestatem temporalem, etiam adversus spiritualem necessario diriguntur?

„Et quoniam haec est res gravissima, mihi parcatis, si aliquatenus immerer in haec re. In his diebus nostris sunt quaedam peculiaria rerum

gunt; Nos ad catholici gregis custodiam, incolumitatem, augmentum, necessarium esse iudicamus, sacro approbante¹ Concilio, doctrinam de

adiuncta, quae magnopere adaugent, et simul probant adauctum esse, odium adversus Summum Pontificem et Ecclesiam, quaedam peculiaria rerum adiuncta, quae omnibus obvia sunt. In ipso sinu Ecclesiae sunt liberales catholici, qui revera sunt calamitas sanctae religionis nostrae, neque numero neque auctoritate carentes, neque intra hanc vel illam regionem terrae circumscripti; et hi liberales catholici opprimerent Pontificem et Ecclesiam, si possent et in quantum possent, negando, coaretando iura Pontificis et iura Ecclesiae. En novum odium adversus Pontificem et Ecclesiam, novum odium adhuc in Ecclesia inauditum. Temporibus anteaactis reges erant nutritii Ecclesiae et reginae nutrices; diebus vero nostris fere omnia gubernia etiam catholica antiquas amicas relationes cum Sancta Sede interruperunt; en novum odium. His diebus nostris praeterea per totum orbem millies et millies aucta est potestas, quam ephemerides, quam irreligiosa literatura exercent super mentes millionum hominum, et quis nescit, has ephemerides, hanc irreligiosam literaturam venenum foetidum, principium irreligiositatis, infidelitatis, spuere in caput Ecclesiae et in ipsam Ecclesiam? En odium iam antea certe aliquatenus existens, sed nunc millies et millies auctum.

„Est et illud magnum schismaticum imperium Russicum, quod tot populos etiam catholicos giganteo pede conterit, et umbram suam frigidam longe ultra fines proprios protendit, et in dies ultra protendere conatur. Omnes norunt, hoc magnum schismaticum imperium et illud esse infensissimum adversus Pontificem et Ecclesiam catholicam. Et quid dicam de secretis societatibus, quae quoniam bene noverunt, eo citius et certius subverti posse religionem, si subverteretur Sancta Sedes, ideo collatas vires, secreta consilia, apertos conatus per totum orbem dirigunt adversus Pontificem et adversus Ecclesiam? En odium, quod si non est omnino novum, est tamen magnopere adauctum.

„Denique revolutio extollit caput, revolutio erigit sua signa adversus omne gubernium, adversus omnem potestatem, adversus omnia iura divina et humana. Et quis est magnus hostis istius revolutionis, quis est eius magnus hostis? Summus Pontifex, qui solus vel fere solus stetit et stat et, Deo adjuvante, stabit firmus pro principiis aeternae iustitiae adversus hanc impiissimam modernam revolutionem: et ideo, ideo haec revolutio odit Pontificem odio summo, odio intensissimo. Igitur omnino aberrat a veritate historica ipse rñus auctor huiusce emendationis, quando negat, assertionem in schemate nostro esse historice et literaliter veram, scilicet quod odium adversus Ecclesiam et fundamentum Ecclesiae sit in hisce diebus nostris magnopere adauctum, et quod in dies etiam augeatur. Igitur haec emendatio non potuit acceptari.“

¹ De ea formula nihil in discussione speciali animadvertatur. Sed, quum de tota Constitutione in Congregatione generali octogesima quinta suffragia ferrentur, unus e Patribus suffragio „Placet“ conditionem addidit, ut vox mutaretur. Scripto has attulit rationes: „Sicut alias ipse Pontifex indulsit, ut in prooemio primae Constitutionis *De fide catholica* adhibe-

iustitutione, perpetuitate, ac natura sacri Apostolici primatus, in quo totius Ecclesiae vis ac soliditas consistit, cunctis fidelibus credendam et tenendam, secundum antiquam atque constantem universalis Ecclesiae fidem, proponere, atque contrarios, dominico gregi adeo perniciosos errores proscribere et condemnare.

rentur verba *sedentibus etc.*, ita et in hac prima Constitutione *De Ecclesia Christi*, retenta phrasi *sacro approbante Concilio* in fronte Constitutionis, illius loco vel in prooemio, vel in quarto capite, vel potius in utroque sinat inscribi periphrasim *decernente Nobiscum sancta Synodo*, quae habetur in cap. *Scelus* caus. 2. quaest. 1., vel aliam idem explicite sonantem, utpote quae rei, loco ac tempori magis convenire videtur.

„Nec obstat, quod, cum phrases praedictae theologiae ac iuris vere peritis unum eundemque sensum reddant, nec rite nec recte ad significandum idipsum variae adhibeantur formulae. Quid ni? Nec logicae profecto leges id vetant neque Ecclesiae usus: scimus enim, ad ipsissimam hanc, de qua agitur, rem significandam alias atque alias adhibitas esse formulas in plerisque Conciliis, quibus Summi Pontifices personaliter item praefuerunt; easque collegit Iacobatus (De Concil. l. 5. art. 14. apud Rocaberti, Biblioth. maxima Pontif. t. IX 9. p. 612 sq.), et passim videre est in Corpore Iuris.

„Pro rei autem merito, illius phrasis permutandae haec mihi, haud levis momenti, ratio occurrit; quod indocti nempe, ac malignantes, quorum indeficiens, et hac praesertim aetate maximus est numerus, vel solo verborum sono ansum arripere possent et Romanum Pontificem et Concilium ulterius calumniandi, quasi ille, ad potiora sibi iura quaerenda, ex universo undique orbe dominici gregis pastores in suam ditionem acciverit atque hospitatus sit; isti vero, vel urbanitate illecti, vel reverentia perculti, cum intemeratae fidei iactura, et contra animi sententiam, exoptatis prerogativis illum cumulaverint.

„Nonne et auribus nostris audivimus foeda convicia, quibus ephemerides quaedam vulgari animo ac sermone iniquissime visae sunt insectari Episcopos, blaterantes, heic fuisse coactos ad proferendum *Placet*, et respondendum *Amen?* Nescirem equidem, quisnam probris illis magis impetatur, Concilii Patresne, an Pater Patrum potius, ac Supremus Ecclesiae Pontifex!

„Utrorumque igitur decori, ac pusillorum insuper bono consulere, si praedicta formula verteretur uti supra.“ (Exceptiones etc. C. V. 434 a. b.)

Respondit in Congregatione generali octogesima sexta Episcopus Calvensis, deputationis relator: „Haec quaestio iam praeiudicata est; siquidem in primo schemate in exordio iam disputatum fuit de formula adoptanda, et statutum fuit a Congregatione generali, quod in prooemio generali diceretur: *sedentibus et iudicantibus Nobiscum Episcopis*, deinde in ceteris adhibeatur formula, quae adhibita fuit constanter in Concilio Lugdunensi II. et Lateranensi V., scilicet *sacro approbante Concilio*.“ (Cf. supra 73¹. — Relatio etc. C. V. 462c.)

CAPUT I.

De Apostolici primatus in beato Petro institutione¹.

[1.] Docemus itaque et declaramus, iuxta Evangelii testimonia primatum iurisdictionis in universam Dei Ecclesiam² immediate et di-

¹ Proponitur doctrina duobus vel tribus erroribus opposita, ut advertitur a Rñno Pie in relatione generali de schemate (C. V. 292b) et a theologis in adnotationibus ad schema pristinum de Ecclesia (C. V. 611 d sqq.). Opponitur, ut aiunt hi theologi, erroribus „1. novatorum maxime protestantium, qui, ut exploratum est, negant simpliciter *divinam* Primatus iurisdictionis *institutionem*. Quo etiam spectat auctor operis inscripti ‚Traité de l'autorité du Pape‘ à la Haye 1720. l. I. c. 6. statuens, Romani Episcopi Primatum nonnisi iuris ecclesiastici esse.

„2. Schismaticorum negantium, soli Petro Primatum in universalem Ecclesiam tributum fuisse; affirmantium contra, eum Apostolorum collegio esse collatum: ita Macarius Vinnicens. Theol. dogm. orth. t. II. p. 3. sec. 2. c. 1. docet I., caput Ecclesiae esse Dominum nostrum Iesum Christum; nam l. c. § 176. scribit: ‚Le chef de l'Église c'est notre Seigneur Jésus. Cependant, après avoir commis l'administration visible de son Église aux évêques, qui, par le pouvoir dont ils sont revêtus, réunissent tous les croyants en une seule société extérieure, le Seigneur Jésus la gouverne lui-même invisiblement, comme son véritable chef, et, Continuat in pagina sequenti.

² „Qui quidem casus accusativus“, ut exponit Rñus Pie in relatione de toto schemate (C. V. 292c), „in universam Ecclesiam in priori schemate ex parte aliquorum Rñorum Patrum causa accusationis fuit.

„Ast ita iam pronuntiaverat Concilium Lugdunense II. declarans, ‚Sanctam Romanam Ecclesiam in b. Petro Apostolorum principe sive vertice, cuius Romanus Pontifex est successor, summum et plenum Principatum et Primatum *supra universam Ecclesiam catholicam* obtinere‘. Pariter et Florentinum definivit, ‚Sanctam Apostolicam Sedem et Romanum Pontificem in universum orbem tenere Principatum, et ipsi in b. Petro *pascendi, regendi ac gubernandi universalem Ecclesiam* a Domino nostro Iesu Christo *plenam potestatem traditam esse*‘.

„Verum prorsus est id, quod allegatur, non semel alias, et quidem in Concilio Tridentino, dictum fuisse *in universa Ecclesia*. Ab hoc autem dicendi modo nunc abstinendum duximus propter illam ipsam aequivocationem seu sinistram interpretationem, quam inde usurparunt Richeriani, Febroniani et alii ab Ecclesia merito damnati. Etenim omnes Episcopi, qui pascunt greges particulares, principatum habere *in Ecclesia* aliquo certissimo sensu dici possunt et debent, quatenus scilicet principem ordinis gradum tenent, et ad greges pascendos in Ecclesia ordinantur. At vero nullatenus dici possunt Primatum habere iurisdictionis, neque si omnes fuerint simul congregati, habere Primatum iurisdictionis *in universam Ecclesiam*, quod soli Petro et successoribus eius divinitus datum est, ut constat ex auctoritatibus iam allatis, aliisque pene infinitis in decursu huius discussionis certe afferendis.“

recte¹ beato Petro Apostolo promissum atque collatum a Christo Domino fuisse. Unum enim Simonem, cui iam pridem dixerat: Tu

en la vivifiant par la seule et même grâce du S. Esprit, il réunit tous ses membres par un lien intérieur; docet II., ab eodem Domino omnibus una Apostolis potestatem in universalem Ecclesiam fuisse collatam; adeoque Apostolos et eorum successores, Episcopos, potestatem habere perfecte aequallem, l. c. § 175: „Si dans la hiérarchie ecclésiastique il n'y a pas d'ordre plus élevé que celui de l'évêque; si les évêques sont tous également successeurs des Apôtres, et si, comme les Apôtres avaient tous reçu du Seigneur et possédé le même honneur et le même pouvoir, ainsi leurs successeurs ont une égale dignité, qu'ils résident à Rome, à Constantinople, à Alexandrie, ou autre part, il s'ensuit évidemment qu'une réunion d'évêques peut seule avoir autorité sur un évêque; — docet III., totius Ecclesiae centrum esse Concilium oecumenicum, quemadmodum provinciae ecclesiasticae centrum est Synodus provincialis, l. c. sequitur: „Si chaque Église particulière n'est soumise qu'à son évêque, plusieurs Églises particulières ne peuvent suivre d'autres dispositions que celles de tous leurs évêques réunis ou d'un concile provincial. . . Si chaque Église en particulier est confiée à son évêque, l'Église de Jésus-Christ en général, renfermant toutes les Églises particulières, cette Église comme universelle est incontestablement confiée à tous les évêques en général, comme le dit S. Jean Damascène dans sa quatrième lettre aux Africains; et par conséquent le centre de l'autorité spirituelle pour l'Église oecuménique se trouve dans les Conciles oecuméniques.“

„3. Richerianorum, qui negant, eundem Primatum immediate et directe fuisse uni Petro collatum; contendunt vero, immediate et essentialiter illum ipsi Ecclesiae datum fuisse: ita Richer. De eccles. ac polit. potest. prop. I. statuit, „Christum suam fundando Ecclesiam prius, immediatius et essentialiter claves seu iurisdictionem toti dedisse Ecclesiae quam Petro et aliis Apostolis“. De hac propositione ipse Richerius in sua, quam cecinit, palinodia asserit, adversari eam „doctrinae Ecclesiae catholicae, a sanctis . . . Patribus fideliter expositae“. Docent namque, „Christum claves iurisdictionis ecclesiasticae primo, immediate et essentialiter, non per accidens Petro dedisse: deinde per . . . Petrum Ecclesiae praelatis contulisse“. Quod duplici probat testimonio, Optati nimirum et Thomae, quorum ille l. VII. ait: „Bono unitatis beatus Petrus, cui satis erat, si, postquam negavit, solam veniam consequeretur, et praeferrī omnibus Apostolis meruit, et claves regni coelorum communicandas ceteris solus accepit.“ Et Thomas in 4. dist. 24. q. 3. a. 2.: „Quamvis omnibus Apostolis data sit communiter potestas ligandi et solvendi, tamen, ut in hac potestate aliquis ordo significaretur, primo soli Petro data est, ut ostendatur, quod ab eo in alios debeat ista potestas descendere; id porro b. Thomas probat ex Luc. 22, 32; Ioan. 21, 17 et ex S. Chrysostomo.“ — De Richerianis cf. etiam infra adnotationem ad verba „immediate et directe“ et adnotationes theologorum ad schema de Ecclesia C. V. 607 c.

¹ Haec verba, quae etiam infra usurpantur, propter Richerianos recepta sunt, „qui Petro eiusque successoribus potestatem dumtaxat mi-

vocaberis Cephas^{a)}, postquam ille suam edidit confessionem inquit: Tu es Christus, Filius Dei vivi, solemnibus his verbis allocutus est Dominus: Beatus es Simon Bar-Iona: quia caro, et sanguis non revelavit tibi, sed Pater meus, qui in coelis est: et ego dico tibi, quia tu es Petrus, et super hanc petram aedificabo Ecclesiam meam, et portae inferi non praevalent adversus eam: et tibi dabo claves regni coelorum: et quodcumque ligaveris super terram, erit ligatum et in coelis: et quodcumque solveris super terram, erit solutum et in coelis^{b)}. Atque uni Simoni Petro contulit Iesus post suam resurrectionem summi pastoris et rectoris iurisdictionem in totum suum ovile, dicens: Pasce agnos meos: Pasce oves meas^{c)}¹. Huic tam manifestae sacrarum Scripturarum doctrinae, ut ab Ecclesia catholica semper intellecta est, aperte opponuntur pravae eorum sententiae, qui constitutam a Christo

a) Ioan. 1, 42. b) Matth. 16, 16—19. c) Ioan. 21, 15—17.

nisterialem ascribunt, itemque dicunt, institutum divinitus Primatum neque fuisse Petro immediate tributum neque ad eum directum, sed ad Ecclesiam uti ad proprium subiectum, cuius nomine Petrus illum accepit. Ita Richerius propositione V.: „Petrus claves iurisdictionis accepit a Christo Domino non pro se, sed pro Ecclesia et nomine totius Ecclesiae, non ut pastor oecumenicus et princeps, sed ut minister tantum et exsecutor decretorum Ecclesiae.“ Sed de hac pariter ac de superiori propositione Richerius in retractatione, quam 1630 conscripsit, ita habet: „Cum mihi perlatum fuerit, me non omnibus satisfacisse . . . in ea, quam anno superiore cecini palinodia, nunc operae pretium duxi, ex libello a me conscripto septem dumtaxat propositiones in Sanctam Sedem Apostolicam contumeliosiores excerpere, quo paulo fusius exsecrer ea, quae γενικῶς abieci. . . Nam si ante hoc oestro percitus schismaticis favi, orthodoxam doctrinam pro virili in posterum me tueri ac protegere velle testificor, ut cum fratribus meis iuxta Apostoli consilium (1 Cor. 1, 10) ἐν τῷ αὐτῷ νοί καὶ ἐν τῇ αὐτῇ γνώμῃ vivam et moriar.“ Attamen Richerii errores a Launoio, Du Pin aliisque innovatos esse patet ex adnot. 20. (V. Adnotationes theologorum schemati de Ecclesia adiectas C. V. 605 c sqq.) Itaque in capite schematis credendum decernitur, immediate et directe Primatum uni Petro collatum fuisse. Quo spectant ex propositionibus Synodi Pistoriensis a Pio VI. damnatis 28. Aug. 1794 in Constitutione „Auctorem fidei“ II.: „Propositio, quae statuit potestatem a Deo datam Ecclesiae, ut communicaretur pastoribus, qui sunt eius ministri pro salute animarum; sic intellecta, ut a communitate fidelium in pastores derivetur ecclesiastici ministerii et regiminis potestas: haeretica; et III.: „Insuper, quae statuit, Romanum Pontificem esse caput ministeriale; sic explicata, ut Romanus Pontifex non a Christo in persona Petri, sed ab Ecclesia potestatem ministerii accipiat, qua velut Petri successor, verus Christi vicarius ac totius Ecclesiae caput pollet in universa Ecclesia: haeretica.“ (Schema etc. C. V. 612 d sq.)

¹ De his textibus et de ipsa doctrina v. supra cap. II. comment. II. p. 129 sqq.

Domino in sua Ecclesia regiminis formam pervertentes¹ negant, solum Petrum prae caeteris Apostolis, sive seorsum singulis sive omnibus simul², vero proprioque iurisdictionis³ primatu fuisse a Christo instructum; aut qui affirmant, eundem primatum non immediate, directeque⁴ ipsi beato Petro, sed Ecclesiae, et per hanc illi ut ipsius Ecclesiae ministro delatum fuisse.

[2.] Si quis igitur dixerit, beatum Petrum Apostolum non esse a Christo Domino constitutum Apostolorum omnium principem et totius Ecclesiae militantis visibile caput⁵, vel eundem honoris tantum, non autem verae propriaeque iurisdictionis primatum⁶ ab eodem Domino nostro Iesu Christo directe et immediate⁷ accepisse; anathema sit.

¹ „Regiminis forma pendet a subiecto supremae in societate potestatis; illam ergo pervertit, qui hanc vel ex integro vel ex parte subiecto denegat, cui eadem per supremum societatis auctorem competit.“ (Adnotationes theologorum ad schema de Ecclesia. C. V. 612 c. d.)

² V. supra cap. II. comment. II. p. 129 sqq. Cf. infra 223¹.

³ A Patribus proponebatur, ut adderetur „et magisterii“. Eius emendationis ratio habita non est. Etenim „potestas magisterii ecclesiastici, cuiusmodi est potestas docendi, tum in Episcopis omnibus tum in Episcopo Episcoporum, ad potestatem iurisdictionis pariter spectat“. (Relatio etc. C. V. 275 d.) ⁴ V. supra p. 216. adnot. 1.

⁵ Theologi hunc canonem formantes ob oculos habebant errores quosdam Marsilli Patavini et Ioannis de Ianduno anno 1327 a Ioanne XXII. damnatos: „Quod b. Petrus Apostolus non plus auctoritatis habuit, quam alii Apostoli habuerunt, nec aliorum Apostolorum fuit caput. Item quod Christus nullum caput dimisit Ecclesiae, nec aliquem vicarium suum fecit“; et art. 7. inter articulos Ioannis Huss in Concilio Constantiensi et a Martino V. damnatos: „Petrus non est nec fuit caput Ecclesiae sanctae catholicae.“ (Cf. Adnotationes ad schema de Ecclesia. C. V. 634 b.)

⁶ Respiciuntur aliqua, quae occurrunt inter articulos 39, de quibus, qui errorum Wicleff et Huss suspecti erant, ex mandato Martini Papae V. in Bulla „Inter cunctas“ interrogandi erant, ut art. 23.: „Item, utrum credat, quod b. Petrus fuerit vicarius Christi habens potestatem ligandi et solvendi super terram“, et propositio damnata ab Innocentio X. decreto Sanctae Congregationis Inquisitionis 1647 d. 29. Ianuarii: „Omnimoda aequalitas inter S. Petrum et S. Paulum sine subordinatione et subiectione S. Pauli ad S. Petrum in potestate suprema et regimine universalis Ecclesiae velut haeretica.“ Eodem referuntur censurae de propositionibus M. A. de Dominis latae a facultate Parisiensi apud Duval: De Romani Pontificis potestate p. I. q. 2: „Propositio: Sicut Apostoli simul et in solidum aristocratice curam gerebant Ecclesiae cum potestate aequali et universali, ita Episcopi omnes simul et in solidum eandem regunt Ecclesiam, singuli cum plena potestate: haec propositio est haeretica; et schismatica quoad ultima verba: singuli cum plena potestate. Tum ista propositio: In potestate universali succedunt Episcopi non modo universi, sed etiam singuli, haeretica est et schismatica.“ (Cf. C. V. 634 b. c.) ⁷ V. p. 216 adnot. 1.

CAPUT II.

De perpetuitate Primatus beati Petri in Romanis Pontificibus.

[1.] Quod autem in beato Apostolo Petro princeps pastorum et pastor magnus ovium¹ Dominus Christus Iesus in perpetuam salutem ac perenne bonum Ecclesiae instituit, id eodem auctore in Ecclesia, quae fundata super petram² ad finem saeculorum usque firma stabit, iugiter durare necesse est. Nulli sane dubium, imo saeculis omnibus notum est³, quod sanctus beatissimusque Petrus, Apostolorum princeps et caput, fideique columna et Ecclesiae catholicae fundamentum, a Domino nostro Iesu Christo, Salvatore humani generis ac Redemptore, claves regni accepit: qui ad hoc usque tempus et semper in suis successoribus, episcopis sanctae Romanae Sedis, ab ipso fundatae, eiusque consecratae sanguine, vivit et praesidet et iudicium exercet^a). Unde quicumque in hac Cathedra Petro succedit, is secundum Christi ipsius

a) Cf. Ephesini Concilii Act. III. [Hard. C. C. I, 1478.]

¹ „Per has descriptiones e ss. Literis desumptas indicatur rursum, quod ab initio circa prooemium diximus, scilicet participatione b. Petrum factum fuisse, quod a se est Dominus Iesus, ipse auctor, fons, exemplar Petri constituti capitis atque fundamenti Ecclesiae iuxta illud M. Leonis l. e. [Sermo III. (al. II.) n. 3.]: „ut, qualis ipsi (b. Petro) cum Christo esset societas, per ipsa appellationum eius mysteria nosceremus“; simul indicatur ratio et indoles impositi Petro officii, quod est summi pastoris, a quo omnes pascendi, quousque in Ecclesia sunt oves et agni, et inde perpetua existit Ecclesiae salus.“ (Adnotatio 28. theologorum ad schema de Ecclesia. C. V. 613 b.)

² „Fit allusio ad parabolam [Matth. 7, 24 sq.], per quam ipse Dominus declaravit, firmitatem domus a fundamento pendere; hinc per illam interpretes catholici firmitatem domus, quam Christus ipse supra petram aedificavit, semper enarrarunt.“ (Adnotatio 29. theologorum ad schema de Ecclesia. C. V. 613 b.)

³ Ea verba, ex oratione Philippi, Apostolicae Sedis in Concilio Ephesino legati, desumpta, unus e Patribus mutanda esse censebat, quum *literaliter* accepta verum sensum non prae se ferrent, neque omnia, quae oratorio modo dicerentur a S. Sedis Legatis in Conciliis, censenda essent approbata a Patribus. (Emendationes etc. C. V. 314 c.) — Respondit deputationis relator, verba notissima et vulgo in scholis usurpata esse nec dicta oratorio modo. Praemisisse Philippum unam aut alteram phrasim, ut daret formalem causam, ob quam ipse nomine Romani Pontificis praesidere et Concilium confirmare deberet. Verba in primis Conciliis et usu scholarum retenta, etiam in Concilio Vaticano retinenda esse. (Relatio etc. C. V. 328 c.) — Id ab omnibus fere Patribus approbatum est (Relatio etc. C. V. 330 b). Quare, cum verborum mutatio postea iterum proponeretur (Exceptiones etc. C. V. 435 b), ea propositio suffragiis subiecta iam non est. (Relatio etc. C. V. 463 c. d.)